

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

25 päivänä maaliskuuta 2021 *

Muutoksenhaku – Henkilöstö – Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavat henkilöstösäännöt – Henkilöstösääntöjen uudistus – Asetus (EU, Euratom) N:o 1023/2013 – Uudet säännökset, jotka koskevat vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamista ja matkapäivien myöntämistä – Yhteys ulkomailla asuvan tai maasta muuttaneen henkilön asemaan – Lainvastaisuusväite – Yhdenvertaisen kohtelun periaate ja suhteellisuusperiaate – TuomioistuINVALVONNAN intensiteetti

Yhdistetyissä asioissa C-517/19 P ja C-518/19 P,

joissa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 8.7.2019,

María Álvarez y Bejarano, kotipaikka Namur (Belgia),

Ana-Maria Enescu, kotipaikka Overijse (Belgia),

Lucian Micu, kotipaikka Bryssel (Belgia),

Angelica Livia Salanta, kotipaikka Feschaux (Belgia),

Svetla Shulga, kotipaikka Wezembeek-Oppem (Belgia),

Soldimar Urena de Poznanski, kotipaikka Laeken (Belgia),

Angela Vakalis, kotipaikka Bryssel,

Luz Anamaria Chu, kotipaikka Bryssel,

Marli Bertolete, kotipaikka Bryssel,

María Castro Capcha, kotipaikka Bryssel,

Hassan Orfe El, kotipaikka Leeuw-Saint-Pierre (Belgia),

Evelyne Vandevoorde, kotipaikka Bryssel (C-517/19 P),

Jakov Ardalic, kotipaikka Bryssel,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

Liliana Bicanova, kotipaikka Taintignies (Belgia),

Monica Brunetto, kotipaikka Bryssel,

Claudia Istoc, kotipaikka Waremme (Belgia),

Sylvie Jamet, kotipaikka Bryssel,

Despina Kanellou, kotipaikka Bryssel,

Christian Stouraitis, kotipaikka Wasmuel (Belgia),

Abdelhamid Azbair, kotipaikka Ruysbroeek Leeuw-Saint-Pierre (Belgia),

Abdel Bouzanih, kotipaikka Bryssel,

Bob Kitenge Ya Musenga, kotipaikka Nieuwerkerken, Alost (Belgia),

El Miloud Sadiki, kotipaikka Bryssel ja

Cam Tran Thi, kotipaikka Bryssel (C-518/19 P),

edustajinaan S. Orlandi ja T. Martin, avocats,

valittajina,

ja joissa muina osapuolina ovat

Euroopan komissio, asiamiehinään G. Gattinara ja B. Mongin,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa (C-517/19 P),

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Bauer ja R. Meyer,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa (C-518/19 P),

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa (C-517/19 P),

Euroopan parlamentti, asiamiehinään C. González Argüelles ja E. Taneva,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa (C-517/19 P ja C-518/19 P),

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Prechal, presidentti K. Lenaerts, joka hoitaa kolmannen jaoston tuomarin tehtäviä, sekä tuomarit N. Wahl, F. Biltgen ja L. S. Rossi (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: P. Pikamäe,

kirjaaja: apulaiskirjaaja M.-A. Gaudissart,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 1.7.2020 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 21.10.2020 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Yhtäältä María Álvarez y Bejarano, Ana-Maria Enescu, Angelica Livia Salanta, Svetla Shulga, Soldimar Urena de Poznanski, Angela Vakalis, Luz Anamaria Chu, Marli Bertolete, María Castro Capcha, Evelyne Vandevoorde, Lucian Micu ja Hassan Orfe El (C-517/19) ja toisaalta Jakov Ardalic, Christian Stouraitis, Abdelhamid Azbair, Abdel Bouzanih, Bob Kitenge Ya Musenga, El Miloud Sadiki, Cam Tran Thi, Liliana Bicanova, Monica Brunetto, Claudia Istoc, Sylvie Jamet ja Despina Kanellou (C-518/19) vaativat valituksissaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 30.4.2019 antaman tuomion Alvarez y Bejarano ym. v. komissio (T-516/16 ja T-536/16, ei julkaistu, EU:T:2019:267; jäljempänä ensimmäinen valituksenalainen tuomio) ja 30.4.2019 antaman tuomion Ardalic ym. v. neuvosto (T-523/16 ja T-542/16, ei julkaistu, EU:T:2019:272; jäljempänä toinen valituksenalainen tuomio), joissa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi heidän kanteensa, joissa vaadittiin kumoamaan Euroopan komission ja Euroopan unionin neuvoston päätökset, joilla heiltä evättiin 1.1.2014 alkaen oikeus saada vuosittain kahden ja puolen päivän täydentävä loma, jotta he voivat käydä kotimaassaan (jäljempänä matkapäivät), ja oikeus vuotuista matkaa koskevien kulujen kiinteämääräiseen korvaamiseen asemapaikalta lähtöpaikkakunnalle (jäljempänä vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaaminen) (jäljempänä riidanalaiset päätökset).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin virkamiehiin sovellettavat vanhat henkilöstösäännöt

- 2 Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen, sellaisena kuin se oli ennen Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen muuttamisesta 22.10.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU, Euratom) N:o 1023/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 15) (jäljempänä vanhat henkilöstösäännöt) voimaantuloa, liitteessä V, jonka otsikko oli ”Lomien myöntämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt”, olevan 7 artiklan sanamuoto oli seuraava:

”[Vuosilomaan] lisätään matkapäivät, joiden määrä lasketaan asemapaikan ja lomanviettopaikan välisen rautatiematkan mukaan seuraavasti:

--

Vuosiloman yhteydessä lomanviettopaikalla tarkoitetaan tässä artiklassa lähtöpaikkakuntaa.

Edellä olevia säännöksiä sovelletaan virkamiehiin, joiden asemapaikka sijaitsee Euroopan unionin jäsenvaltioiden alueella. Jos asemapaikka sijaitsee tämän alueen ulkopuolella, matkapäivien määrä vahvistetaan erityisellä päätöksellä tarvittavat seikat huomioon ottaen.”

3 Vanhojen henkilöstösääntöjen 57 artiklan, luettuna yhdessä Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen, sellaisena kuin ne olivat voimassa ennen asetuksen N:o 1023/2013 voimaantuloa, 16 ja 91 artiklan kanssa, nojalla vanhojen henkilöstösääntöjen liitteessä V olevaa 7 artiklaa sovellettiin soveltuvin osin sopimussuhteisiin toimihenkilöihin.

4 Vanhojen henkilöstösääntöjen liitteessä VII, jonka otsikko oli ”Palkkaa ja kulujen korvaamista koskevat säännöt”, olevassa 7 artiklassa säädettiin seuraavaa:

”1. Virkamiehellä on oikeus saada korvaus matkakuluista sekä omalta osaltaan että puolisonsa ja talouteensa kuuluvien huollettavana olevien henkilöiden osalta

a) palvelukseen tulemisen yhteydessä matkakuluista palvelukseenottopaikkakunnalta asemapaikkaan,

b) palvelussuhteen päättyessä lopullisesti henkilöstösääntöjen 47 artiklan mukaisesti asemapaikalta jäljempänä 3 kohdassa määritellylle lähtöpaikkakunnalle,

c) kaikkien siirtojen yhteydessä, joiden vuoksi hänen asemapaikkansa muuttuu.

--

3. Virkamiehen lähtöpaikkakunta määritetään hänen tullessaan palvelukseen ottaen huomioon hänen palvelukseenottopaikkakuntansa tai se paikka, johon hänellä on luontaiset siteet. Tätä määrittästä voidaan myöhemmin tarkistaa nimittävän viranomaisen erityisellä päätöksellä sinä aikana, jolloin henkilö on palveluksessa, tai hänen lähtiessään palveluksesta. Asianomaisen ollessa palveluksessa tämä päätös voidaan tehdä ainoastaan poikkeuksellisesti ja sen jälkeen kun kyseinen henkilö on esittänyt asianmukaiset todisteet hakemuksensa perusteeksi.”

5 Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 8 artiklan sanamuoto oli seuraava:

”1. Virkamiehellä on oikeus saada vuosittain omalta osaltaan, ja jos hänellä on oikeus kotitalouslisään, puolisonsa ja 2 artiklassa tarkoitettujen huollettavinaan olevien henkilöiden osalta kiinteämääräinen korvaus matkakuluista asemapaikasta 7 artiklassa määritellylle lähtöpaikkakunnalle.

--

2. Kiinteämääräinen korvaus suoritetaan virkamiehen asemapaikan ja hänen palvelukseenottopaikkakuntansa tai lähtöpaikkakuntansa välisen matkan mukaan laskettavan kilometrikorvauksen perusteella;

--

4. Edellä olevia säännöksiä sovelletaan virkamiehiin, joiden asemapaikka sijaitsee jäsenvaltioiden alueella. --

Nämä matkakulut korvataan kiinteämääräisenä maksuna, joka perustuu turistiluokkaa välittömästi ylemmän luokan lentomatkan kustannuksiin.”

- 6 Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen, sellaisena kuin ne olivat ennen asetuksen N:o 1023/2013 voimaantuloa, 22, 26 ja 92 artiklan mukaisesti vanhojen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevaa 7 ja 8 artiklaa sovellettiin lähtökohtaisesti soveltuvin osin sopimussuhteisiin toimihenkilöihin.

Unionin virkamiehiin sovellettavat henkilöstösäännöt

- 7 Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavat henkilöstösäännöt, sellaisena kuin ne on muutettuna asetuksella N:o 1023/2013 (jäljempänä henkilöstösäännöt), tulivat voimaan 1.1.2014.

- 8 Asetuksen N:o 1023/2013 johdanto-osan 2, 12 ja 24 perustelukappaleen sanamuoto on seuraava:

”(2) [O]n tarpeen varmistaa sellainen sääntelykehys, jonka ansiosta voidaan houkuttaa, ottaa palvelukseen ja sitouttaa erittäin pätevää, monikielistä, riippumatonta ja tiukimpia ammatillisia normeja noudattavaa henkilöstöä jäsenvaltioiden kansalaisten keskuudesta maantieteellisesti mahdollisimman laajalta alueelta tasapainoinen sukupuolijakauma asianmukaisesti huomioon ottaen ja jonka ansiosta tämä henkilöstö voi hoitaa tehtävänsä mahdollisimman tuloksellisesti ja tehokkaasti. Tältä osin on voitettava toimielinten nykyiset vaikeudet rekrytoida virkamiehiä tai henkilöstöä tietyistä jäsenvaltioista.

--

(12) Eurooppa-neuvosto totesi monivuotisesta rahoituskehuksesta 8 päivänä helmikuuta 2013 antamissaan päätelmissä, että julkisen talouden vakauttaminen lyhyellä, keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä edellyttää erityistoimia kaikilta julkishallinnoilta ja niiden henkilöstöltä tehokkuuden ja vaikuttavuuden parantamiseksi ja muuttuvaan taloustilanteeseen sopeutumiseksi. Päätelmissä esitettiin itse asiassa uudelleen Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen muuttamisesta vuonna 2011 annetun komission ehdotuksen tavoite, jossa pyrittiin varmistamaan kustannustehokkuus ja todettiin, että haasteet, joiden edessä Euroopan unioni tällä hetkellä on, edellyttävät kaikilta julkishallinnoilta ja kaikilta julkishallinnossa työskenteleviltä erityisiä ponnisteluja tehokkuuden parantamiseksi ja Euroopan muuttuvaan taloudelliseen ja sosiaaliseen tilanteeseen sopeutumiseksi. Lisäksi Eurooppa-neuvosto vaati, että osana henkilöstösääntöjen uudistusta menetelmään perustuvat unionin toimielinten henkilöstön palkkojen ja eläkkeiden mukautukset jäädytetään kahdeksi vuodeksi ja että menetelmää uudistettaessa otetaan käyttöön uusi yhteisvastuumaksu.

--

(24) Vuotuisia matkapäiviä ja asemapaikan ja lähtöpaikkakunnan välisten matkakulujen vuotuista maksamista koskevia sääntöjä olisi uudenaikaistettava ja järjeistettävä, ja ne olisi liitettävä henkilön asemaan ulkomailla työskentelevänä, jotta niiden soveltamisesta tulisi yksinkertaisempaa ja läpinäkyvämpää. Olisi ennen muuta korvattava vuotuiset matkapäivät kotimaanlomalla, jonka kesto olisi rajoitettava enintään kahteen ja puoleen päivään.”

- 9 Henkilöstösääntöjen liitteessä V, jonka otsikko on ”Lomien myöntämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt”, olevassa 7 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Ulkomaankorvaukseen tai maastamuuttokorvaukseen oikeutetuilla virkamiehillä on vuosittain oikeus kahden ja puolen päivän täydentävään lomaan, jotta he voivat käydä kotimaassaan.

Ensimmäisen kohdan säännöksiä sovelletaan virkamiehiin, joiden asemapaikka sijaitsee jäsenvaltioiden alueella. Jos asemapaikka sijaitsee tämän alueen ulkopuolella, kotimaanloman kesto vahvistetaan erityisellä päätöksellä erityisten tarpeiden mukaisesti.”

- 10 Euroopan unionin muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen, sellaisena kuin ne olivat voimassa ennen asetuksen N:o 1023/2013 voimaantuloa (jäljempänä palvelussuhteen ehdot), 16 ja 91 artiklan, kun niitä luetaan yhdessä, nojalla henkilöstösääntöjen liitteessä V olevaa 7 artiklaa sovelletaan soveltuvin osin väliaikaisiin ja sopimussuhteisiin toimihenkilöihin.
- 11 Henkilöstösääntöjen liitteen VII otsikko on ”Palkkaa ja kulujen korvaamista koskevat säännöt”, ja siinä olevan 4 artiklan, jota palvelussuhteen ehtojen 21 ja 92 artiklan, kun niitä luetaan yhdessä, nojalla sovelletaan soveltuvin osin sopimussuhteisiin toimihenkilöihin, sanamuoto on seuraava:

”1. Ulkomaankorvaus, joka on 16 prosenttia virkamiehelle maksettavan peruspalkan, kotitalouslisän ja huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän kokonaismäärästä, myönnetään

a) virkamiehelle,

- joka ei ole eikä ole koskaan ollut sen valtion kansalainen, jonka alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee,
- joka ei ole kuusi kuukautta ennen tehtäviensä aloittamista päättyvän viiden vuoden jakson aikana asunut vakituisesti tai harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa kyseisen valtion eurooppalaisella alueella. Tätä säännöstä sovellettaessa ei oteta huomioon olosuhteita, jotka aiheutuvat toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritetuista palveluksista.

b) virkamiehelle, joka on tai on ollut sen valtion kansalainen, jonka alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee, ja joka on ennen palvelukseen tuloaan asunut vakituisesti kymmenen vuotta kyseisen valtion eurooppalaisen alueen ulkopuolella muusta syystä kuin hoitaakseen tehtäviään jonkin valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa.

--

2. Virkamiehellä, jolla ei ole eikä ole koskaan ollut sen jäsenvaltion kansalaisuutta, jossa hänen asemapaikkansa on, ja joka ei täytä 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, on oikeus maastamuutto-korvaukseen, joka on neljännes ulkomaankorvauksesta.

3. Edellä 1 ja 2 kohtien soveltamiseksi virkamies, joka avioliiton solmimisen myötä on saanut ilman eri toimenpiteitä ja ilman mahdollisuutta luopua siitä, sen jäsenvaltion kansalaisuuden, jossa hänen asemapaikkansa on, rinnastetaan 1 kohdan a alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettuun virkamieheen.”

12 Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 7 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Virkamiehellä on oikeus saada matkakuluja vastaava kiinteämääräinen korvaus sekä omalta osaltaan että puolisonsa ja talouteensa kuuluvien huollettavana olevien henkilöiden osalta

- a) palvelukseen tulemisen yhteydessä matkakuluista palvelukseenottopaikkakunnalta asemapaikkaan,
- b) palvelussuhteen päättyessä henkilöstösääntöjen 47 artiklan mukaisesti, asemapaikalta tämän artiklan 4 kohdassa määritellylle lähtöpaikkakunnalle,
- c) sellaisen toisiin tehtäviin siirtämisen yhteydessä, joiden vuoksi virkamiehen asemapaikka muuttuu.

Jos virkamies kuolee, eloon jääneellä puolisollla ja huollettavana olevilla henkilöillä on oikeus saada kiinteämääräinen korvaus samoin edellytyksin.

--

4. Virkamiehen lähtöpaikkakunta määritetään hänen tullessaan palvelukseen ottaen periaatteessa huomioon hänen palvelukseenottopaikkakuntansa tai nimenomaisesti ja asianmukaisesti perustellusta pyynnöstä se paikkakunta, johon hänellä on luontaiset siteet. Tätä määrittästä voidaan myöhemmin muuttaa nimittävän viranomaisen erityisellä päätöksellä virkamiehen palveluksessaoloaikana tai palvelussuhteen päättyessä. Virkamiehen palveluksessaoloaikana tämä päätös voidaan tehdä ainoastaan poikkeuksellisesti ja sen jälkeen, kun kyseinen virkamies on esittänyt asianmukaiset todisteet hakemuksensa perusteeksi.

--”

13 Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 8 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Virkamiehellä, joka on oikeutettu ulkomaankorvaukseen tai maastamuuttokorvaukseen, on oikeus saada kalenterivuositain 2 kohdassa säädetyin rajoituksin omalta osaltaan, ja jos hänellä on oikeus kotitalouslisään, puolisonsa ja 2 artiklassa tarkoitettujen huollettavanaan olevien henkilöiden osalta kiinteämääräinen korvaus matkakuluista asemapaikasta 7 artiklan mukaisesti määritetyille lähtöpaikkakunnalle.

--

2. --

Jos 7 artiklan mukaisesti määritetty lähtöpaikkakunta sijaitsee unionin jäsenvaltioiden alueiden ulkopuolella sekä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen liitteessä II mainittujen maiden ja alueiden ja Euroopan vapaakauppaliiton jäsenvaltioiden alueiden ulkopuolella, kiinteämääräinen korvaus suoritetaan virkamiehen asemapaikan ja sen jäsenvaltion pääkaupungin, jonka kansalainen hän on, välisen maantieteellisen etäisyyden mukaan laskettavan kilometrikorvauksen perusteella.

--

4. Tämän artiklan 1, 2 ja 3 kohtaa sovelletaan virkamiehiin, joiden asemapaikka sijaitsee jäsenvaltioiden alueella. – –

Kiinteämääräinen korvaus perustuu turistiluokan lentomatkan kustannuksiin.”

- 14 Palvelussuhteen ehtojen 22, 26 ja 92 artiklan nojalla henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevaa 7 ja 8 artiklaa sovelletaan tietyin edellytyksin väliaikaisiin toimihenkilöihin ja soveltuvin osin sopimussuhteisiin toimihenkilöihin.

Asioiden taustat

- 15 Asioiden taustat, sellaisina kuin ne esitetään ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 8–14 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 8–14 kohdassa, voidaan tiivistää seuraavasti.
- 16 Asioiden C-517/19 P ja C-518/19 P valittajat ovat komission tai neuvoston virkamiehiä tai sopimussuhteisia toimihenkilöitä, joiden asemapaikka on Belgiassa. Heidän lähtöpaikkakuntansa sijaitsevat kyseisen jäsenvaltion alueen ulkopuolella. Heillä on kahden maan kansalaisuudet, joista toinen on Belgian kansalaisuus. Kenellekään heistä ei makseta ulkomaankorvausta tai maastamuuttokorvausta.
- 17 Vaikka valittajilla oli ennen asetuksen N:o 1023/2013 voimaantuloa oikeus matkapäiviin ja vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamiseen, heillä ei ole enää ollut oikeutta näihin etuihin kyseisen asetuksen voimaantulosta lähtien sillä perusteella, etteivät he täytä henkilöstösääntöjen liitteessä V olevassa 7 artiklassa ja liitteessä VII olevassa 8 artiklassa vastedes asetettua edellytystä, jonka mukaan kyseiset edut myönnetään ainoastaan virkamiehille, joilla on oikeus ulkomaankorvaukseen tai maastamuuttokorvaukseen.
- 18 Valittajat, jotka saivat tiedon näistä muutoksista henkilökansioihinsa tutustuessaan, tekivät toimielimelleen henkilöstösääntöjen 91 artiklan mukaiset valitukset. Nämä valitukset hylättiin.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa

- 19 Asian C-517/19 P valittajat nostivat Euroopan unionin virkamiestuomioistuimen kirjaamoon 26.8.2014 ja 26.1.2015 toimittamallaan kahdella kannekirjelmällä kaksi kannetta, jotka kirjattiin asianumeroilla F-85/14 ja F-13/15 ja joissa vaadittiin heitä koskevien riidanalaisten päätösten kumoamista.
- 20 Asian C-518/19 P kantajat nostivat virkamiestuomioistuimen kirjaamoon 29.9.2014 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, joka kirjattiin asianumerolla F-100/14 ja jossa vaadittiin heitä koskevien riidanalaisten päätösten kumoamista. Yhdeksän näistä kantajista nosti virkamiestuomioistuimen kirjaamoon 16.2.2015 toimittamallaan toisella kannekirjelmällä kanteen, joka kirjattiin asianumerolla F-27/15 ja jossa vaadittiin kumoamaan päätökset, joilla heiltä evättiin vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaaminen.
- 21 Nämä neljä kannetta siirrettiin Euroopan unionin ja sen henkilöstön välisten riitojen ratkaisemista ensimmäisenä oikeusasteena koskevan toimivallan siirtämisestä unionin yleiselle tuomioistuimelle 6.7.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU,

Euratom) 2016/1192 (EUVL 2016, L 200, s. 137) 3 artiklan mukaisesti unionin yleiseen tuomioistuimeen siitä, mihin näiden kanteiden käsittely oli edennyt 31.8.2016. Ne kirjattiin numeroilla T-516/16, T-523/16, T-536/16 ja T-542/16.

Valituksenalaiset tuomiot

- 22 Asioiden C-517/19 P ja C-518/19 P valittajat esittivät ensimmäisessä oikeusasteessa nostamiensa kanteiden tueksi kolme kanneperustetta, joiden sanamuoto oli sama ja joissa vedottiin henkilöstösääntöjen liitteessä V olevan 7 artiklan ja liitteessä VII olevan 8 artiklan lainvastaisuuteen. Ensimmäinen kanneperuste koski näiden säännösten lainvastaisuutta, joka johtui ”kantajien lähtöpaikkakuntien kyseenalaistamisesta”, toinen ulkomaankorvauksen tai maastamuuttokorvauksen myöntämisedellytyksen lainvastaisuutta ja kolmas suhteellisuusperiaatteen, oikeusvarmuuden periaatteen, saavutettujen oikeuksien ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista sekä perhe-elämän kunnioittamista koskevan oikeuden loukkaamista.
- 23 Ensimmäisessä ja toisessa valituksenalaisessa tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kaikki kantajien esittämät kanneperusteet keskeisiltä osin samoilla perusteilla ja hylkäsi kanteet.
- 24 Ensimmäisestä kanneperusteesta unionin yleinen tuomioistuin katsoi lähinnä, että asetuksella N:o 1023/2013 tehdyillä muutoksilla ei ollut kyseenalaistettu valittajien lähtöpaikkakunnan vahvistamista, ja että lähtöpaikkakunnalla oli edelleen vaikutuksia muun muassa siltä osin kuin kyse on palveluksessaolon aikana kuolleen virkamiehen ruumiin kuljettamisesta lähtöpaikkakunnalle ja henkilön muuttamisesta lähtöpaikkakunnalle palvelussuhteen päättyessä (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 49–54 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 47–52 kohta).
- 25 Toisesta kanneperusteesta, jossa valittajat arvostelivat unionin lainsäätäjää siitä, että se on yhdenvertaisen kohtelun periaatteen vastaisesti asettanut vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamisen ja matkapäivien myöntämisen edellytykseksi sen, että virkamiehellä on oikeus ulkomaankorvaukseen tai maastamuuttokorvaukseen, unionin yleinen tuomioistuin katsoi ensinnäkin virkamiestuomioistuimen 23.1.2007 antamaan tuomioon Chassagne v. komissio (F-43/05, EU:F:2007:14, 61 kohta) viitaten, että tällaisten kulujen korvaamista ja matkapäivien myöntämistä koskevien edellytysten ja niiden soveltamista koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistaminen kuuluu sellaisen sääntelyn alaan, jossa unionin lainsäätäjällä on laaja harkintavalta (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 66 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 64 kohta). Se korosti, että tällaisella alalla unionin tuomioistuinten on rajoitettava tarkistamaan ”yhdenvertaisuusperiaatteen ja syrjintäkiellon periaatteen osalta, ettei asianomainen toimielin tehnyt erottelua mielivaltaisesti tai selvästi epäasianmukaisesti, ja suhteellisuusperiaatteen osalta, ettei toteutettu toimenpide ole sääntelyn päämäärään nähden selvästi soveltumaton” (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 67 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 65 kohta).
- 26 Seuraavaksi unionin yleinen tuomioistuin muistutti henkilöstösääntöjen liitteessä V olevalla 7 artiklalla ja liitteessä VII olevalla 8 artiklalla tavoitellusta päämäärästä, että virkamiehen mahdollisuudesta säilyttää henkilökohtaisia suhteita paikkaan, jossa hänellä on pääasiallisten intressiensä keskus, on tullut unionin virkamiesoikeuden yleinen periaate, ja se korosti samalla, että tämän tavoitteen saavuttamiseksi unionin lainsäätäjän tarkoituksena oli uudenaikaistaa ja järkeistää matkapäiviä ja vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamista koskevat säännöt ja

- sitoa ne maasta muuttaneen henkilön tai ulkomailla olevan henkilön asemaan, jotta niiden soveltaminen olisi yksinkertaisempaa ja jotta ne olisivat avoimempia (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 68 ja 69 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 66 ja 67 kohta).
- 27 Kyseiseen tavoitteeseen ja unionin lainsäätäjällä olevaan laajaan harkintavaltaan nähden unionin yleinen tuomioistuin korosti, että maastamuuttokorvausta tai ulkomaankorvausta saavien virkamiesten ja toimihenkilöiden tilannetta ei voitu verrata valittajien kaltaisten sellaisten virkamiesten ja toimihenkilöiden tilanteeseen, joilla on kaksoiskansalaisuus, joista toinen on sen valtion kansalaisuus, jonka alueella heidän asemapaikkansa sijaitsee, vaikka heidän lähtöpaikkakuntansa ei sijaitse siellä. Kun virkamies tai toimihenkilö, joka ei hae asemapaikan valtion kansalaisuutta, osoittaa haluavansa tietyssä määrin säilyttää siteensä lähtöpaikkakuntaansa, se, että virkamies tai toimihenkilö on hakenut asemapaikan jäsenvaltion kansalaisuutta ja että se on myönnetty hänelle, on osoitus joko avioliittoon liittyvistä siteistä kyseiseen valtioon tai ainakin halusta keskittää pääasialliset intressinsä sinne. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä, että maasta muuttaneen henkilön tai ulkomailla olevan henkilön tilanne ja valittajien tilanne olivat kaksi erillistä oikeudellista tilannetta, jotka oikeuttivat erilaisen kohtelun sen olettaman perusteella, jonka mukaan henkilön kansalaisuus on painava osoitus siitä, että hänellä on useita ja tiiviitä siteitä valtioon, jonka kansalainen hän on (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 71–73 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 69–71 kohta).
- 28 Unionin yleinen tuomioistuin totesi lisäksi, että oikeus maastamuuttokorvaukseen tai ulkomaankorvaukseen riippuu myös asianomaisen virkamiehen tilanteelle ominaisten täsmällisten tosiseikkojen toteamisesta hänen lähtöpaikkakuntansa osalta, ja että virkamies, joka on täysin kotoutunut asemapaikkansa valtioon ja jolle ei siis myönnetä ulkomaankorvausta tai maastamuuttokorvausta, ei voi väittää, että hänellä on lähtöpaikkakuntaansa läheisempi yhteys kuin virkamiehellä, jolla on oikeus tähän korvaukseen. Näin ollen unionin yleisen tuomioistuimen mukaan korvauksen myöntämisen peruste ei ole virkamiehen kansalaisuus, joka antaa vain viitteitä virkamiehen yhteydestä asemapaikkaan, vaan tosiasiallinen tilanne, millä pyritään näin lievittämään tosiasiallista eriarvoisuutta asemapaikan valtion yhteiskuntaan kotoutuneiden virkamiesten ja muiden virkamiesten välillä (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 73 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 71 kohta).
- 29 Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin totesi, että ”kun otetaan huomioon järjestelmän logiikka kokonaisuudessaan ja lainsäätäjän laaja harkintavalta, [oli] katsottava, että järjestelmä, jossa matkapäivien myöntämisen ja vuotuisen matkaan liittyvien kulujen korvaamisen edellytykseksi asetetaan ulkomaankorvauksen tai maastamuuttokorvauksen myöntäminen, ei ole selvästi epäasianmukainen tai selvästi soveltumaton, kun otetaan huomioon sen tavoite”, ja että näin ollen ”periaatetta, jonka mukaan jokaisella työntekijällä on oltava mahdollisuus säilyttää henkilökohtainen suhde paikkaan, jossa hänellä on pääasiallisten intressiensä keskus, taikka yhdenvertaisen kohtelun tai syrjäntäkiellon periaatetta ei [ollut] loukattu” (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 75 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 73 kohta).
- 30 Kolmannesta kanneperusteesta, joka koski muun muassa suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, unionin yleinen tuomioistuin totesi, ettei voitu väittää, että lainsäätäjä oli laajaa harkintavaltaansa käyttäessään ottanut käyttöön toimenpiteitä, jotka ovat ilmeisen suhteettomia sen tavoittelemaan päämäärään nähden (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 86 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 84 kohta).

- 31 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi erityisesti, että kun otetaan huomioon asetuksen N:o 1023/2013 johdanto-osan 24 perustelukappaleessa muistutettu tavoite, oli täysin oikeasuhteista säätää, että työntekijää, jolla on asemapaikkansa kansalaisuus, ei voida pitää varsinaisena maasta muuttaneena työntekijänä, ja että lisäksi henkilöstösääntöjen uusissa säännöissä mahdollistettiin valittajille yhtäältä siteiden säilyttäminen lähtöpaikkakuntiinsa, koska lähtöpaikkakunnan vahvistaminen ei ole muuttunut näiden viimeksi mainittujen voimaantulon jälkeen, ja toisaalta myös siteiden säilyttäminen jäsenvaltioihin, jonka kansalaisuus heillä on ja joiden osalta siteiden katsotaan olevan kiinteämmät (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 82 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 80 kohta).
- 32 Lisäksi kun otetaan huomioon asetuksen N:o 1023/2013 johdanto-osan 2 ja 12 perustelukappale, joiden mukaan lainsäätäjän tehtävänä on erittäin pätevää henkilöstöä palvelukseen otettaessa valita tämä henkilöstö ”jäsenvaltioiden kansalaisten keskuudesta maantieteellisesti mahdollisimman laajalta alueelta” ja ”varmistaa kustannustehokkuus”, unionin yleinen tuomioistuin korosti, että lainsäätäjä oli laajan harkintavaltansa puitteissa päättänyt rajoittaa vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamisen koskemaan työntekijöitä, ”jotka sitä eniten tarvitsivat”, eli niitä, ”jotka olivat muuttaneet maasta tai olivat ulkomailla ja olivat heikoimmin kotoutuneet asemamaahansa, jotta he voivat säilyttää siteet jäsenvaltioon, jonka kansalaisuus heillä on ja johon heillä on siten voimakkaimmat siteet” (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 84 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 82 kohta).
- 33 Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin muistutti 16.10.1980 annetun tuomion Hochstrass v. yhteisöjen tuomioistuin (147/79, EU:C:1980:238) 14 kohtaan viitaten, että vaikka yleisesti sovellettavan abstraktin säännösten käyttöön ottamisesta aiheutuisi rajatapauksissa satunnaista haittaa, lainsäätäjää ei voida moittia kaavamaiseen ryhmittelyyn turvautumisesta, kunhan se ei ole itsessään syrjivää sillä tavoitellun päämäärän kannalta (ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 85 kohta ja toisen valituksenalaisen tuomion 83 kohta).

Asianosaisten vaatimukset ja asian käsittely unionin tuomioistuimessa

- 34 Asiassa C-517/19 P valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin
- kumoaa ensimmäisen valituksenalaisen tuomion
 - kumoaa riidanalaiset päätökset heitä koskevilta osin
 - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 35 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin
- hylkää valituksen ja
 - velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 36 Euroopan parlamentti ja neuvosto, jotka olivat ensimmäisessä oikeusasteessa väliintulijoina, ovat toimittaneet vastineensa unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 172 artiklan mukaisesti, ja ne vaativat myös valituksen hylkäämistä ja valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 37 Asiassa C-518/19 P valittajat vaativat, että unionin tuomioistuim
- kumoaa toisen valituksenalaisen tuomion
 - kumoaa riidanalaiset päätökset heitä koskevilta osin
 - velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 38 Neuvosto vaatii, että unionin tuomioistuim
- hylkää valituksen ja
 - velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 39 Parlamentti, joka oli ensimmäisessä oikeusasteessa väliintulijana ja toimitti tässä ominaisuudessa vastineen työjärjestyksen 172 artiklan mukaisesti, vaatii myös valituksen hylkäämistä ja valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 40 Unionin tuomioistuimen presidentti päätti 1.10.2019 unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 54 artiklan 2 kohdan mukaisesti yhdistää asiat C-517/19 P ja C-518/19 P asian käsittelyn kirjallista ja suullista vaihetta sekä tuomiota varten.

Valitukset

- 41 Asioiden C-517/19 P ja C-518/19 P valittajat esittävät valitustensa tueksi kolme samaa valitusperustetta, joista ensimmäinen koskee oikeudellista virhettä tuomioistuimvalvonnan laajuuden määrittämisessä, toinen yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista ja kyseiselle periaatteelle ominaisen rinnastettavuuden käsitteen virheellistä soveltamista ja kolmas suhteellisuusperiaatteen loukkaamista.
- 42 Tältä osin ja vaikka kolmas valitusperuste on toisen valitusperusteen tavoin esitetty valituskirjelmässä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista koskevan yleisemmän otsikon alla, tämän kolmannen valitusperusteen tueksi esitetyistä perusteluista ja valituskirjelmän liitteestä, joka sisältää yhteenvedon esitetyistä valitusperusteista, ilmenee tältä osin, että kyseinen kolmas valitusperuste koskee ainoastaan suhteellisuusperiaatteen loukkaamista eikä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

- 43 Valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se rajoitti asetukseen N:o 1023/2013 yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kannalta kohdistaman laillisuusvalvonnan vain sen tarkastamiseen, onko kyseessä olevien toimenpiteiden tavoite ollut ”mielivaltainen” taikka ”selvästi” epäasianmukainen tai soveltumaton. He täsmentävät tältä osin, että unionin yleinen tuomioistuin on ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 65 kohdassa katsonut virheellisesti, että sen oli suoritettava aloilla, joilla lainsäätäjällä on laaja harkintavalta, vain tällainen rajoitettu valvonta.

- 44 Valittajien mukaan sillä, että lainsäätäjällä on laaja harkintavalta, ei ole merkitystä arvioitaessa matkapäivien myöntämistä ja vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamista koskevien asetuksen N:o 1023/2013 säännösten yhteensoveltuvuutta yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa.
- 45 Koska yhdenvertaisen kohtelun periaate on Euroopan unionin henkilöstöön sovellettava yleinen periaate, unionin lainsäätäjän on valittajien mukaan joka tapauksessa noudatettava sitä ja unionin tuomioistuinten on suoritettava siltä osin täysimittainen laillisuusvalvonta.
- 46 Valittajat lisäävät, että käsiteltävät asiat eroavat asiasta, jossa virkamiestuomioistuin antoi 23.1.2007 tuomion Chassagne v. komissio (F-43/05, EU:F:2007:14), johon unionin yleisen tuomioistuimen päättely valituksenalaisissa tuomioissa perustuu. Viimeksi mainitussa asiassa oli nimittäin kyse ainoastaan vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamiseen sovellettaviin yksityiskohtaisiin sääntöihin tehtyjen muutosten laillisuudesta, kun taas nyt käsiteltävät asiat koskevat mainittua korvausta koskevan oikeuden keskeistä sisältöä.
- 47 Asettaessaan lainsäätäjän harkintavallan yhdenvertaisen kohtelun periaatteen yläpuolelle unionin yleinen tuomioistuin piti valittajien mukaan kyseistä harkintavaltaa ”perusteettoman suuressa arvossa”, mikä vaikutti heidän mukaansa ratkaisevalla tavalla riita-asioissa annettuun ratkaisuun. Valittajat huomauttavat tästä, että unionin yleinen tuomioistuin totesi ”hyvin yleisluontoisesti”, että kun otetaan huomioon ”järjestelmän logiikka kokonaisuudessaan” ja ”lainsäätäjän laaja harkintavalta”, asetus N:o 1023/2013 ei ollut ”selvästi” ristiriidassa yhdenvertaisen kohtelun yleisen periaatteen kanssa, kun otetaan huomioon kyseisen asetuksen tavoite.
- 48 Komissio vaatii asiassa C-517/19 P sekä neuvosto ja parlamentti asioissa C-517/19 P ja C-518/19 P, että ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 49 On huomautettava, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan virkamiesten ja hallinnon oikeudellinen sidos perustuu henkilöstösääntöihin eikä sopimukseen. Tästä seuraa, että lainsäätäjä voi milloin hyvänsä muuttaa virkamiesten oikeuksia ja velvollisuuksia unionin oikeudesta johtuvia vaatimuksia noudattaen (tuomio 22.12.2008, Centeno Mediavilla ym. v. komissio, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 60 kohta ja tuomio 4.3.2010, Angé Serrano ym. parlamentti, C-496/08 P, EU:C:2010:116, 82 kohta).
- 50 Sama koskee sopimussuhteisia toimihenkilöitä henkilöstösääntöjen niiden säännösten osalta, joita sovelletaan heihin soveltuvin osin.
- 51 Näihin edellytyksiin kuuluu yhdenvertaisen kohtelun periaate, josta määrätään Euroopan unionin perusoikeuskirjan 20 artiklassa (ks. vastaavasti tuomio 22.12.2008, Centeno Mediavilla ym. v. komissio, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 78 kohta ja tuomio 4.3.2010, Angé Serrano ym. v. parlamentti, C-496/08 P, EU:C:2010:116, 100 kohta).
- 52 Tämä periaate edellyttää vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (tuomio 17.7.2008, Campoli v. komissio, C-71/07 P, EU:C:2008:424, 50 kohta; tuomio 19.12.2019, HK v. komissio, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, 66 kohta ja tuomio 8.9.2020, komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym., C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, 137 kohta).

- 53 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että kun otetaan huomioon käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaiset henkilöstösääntöjen säännöt ja unionin lainsäätäjälle tältä osin kuuluva laaja harkintavalta, yhdenvertaisen kohtelun periaatetta loukataan ainoastaan silloin, kun lainsäätävä tekee mielivaltaisen tai selvästi epäasianmukaisen erottelun kyseessä olevan säännösten tavoitteisiin nähden (ks. vastaavasti tuomio 14.7.1983, Ferrario ym. v. komissio, 152/81, 158/81, 162/81, 166/81, 170/81, 173/81, 175/81, 177/81–179/81, 182/81 ja 186/81, EU:C:1983:208, 13 kohta; tuomio 17.7.2008, Campoli v. komissio, C-71/07 P, EU:C:2008:424, 64 kohta; tuomio 15.4.2010, Gualtieri v. komissio, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 72 kohta ja tuomio 19.12.2019, HK v. komissio, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, 85 kohta).
- 54 Tämän oikeuskäytännön valossa unionin yleinen tuomioistuin ei näin ollen tehnyt oikeudellista virhettä, kun se totesi ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 65 kohdassa, että sen oli ainoastaan tarkistettava yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kannalta, ettei lainsäätävä ollut tehnyt mielivaltaista tai selvästi epäasianmukaista erottelua asetuksen N:o 1023/2013 riidanalaiset säännökset antaessaan.
- 55 Väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin olisi todennut ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 75 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa hyvin yleisluontoisesti, että kun otetaan huomioon ”järjestelmän logiikka kokonaisuudessaan” ja ”lainsäätäjän laaja harkintavalta”, asetus N:o 1023/2013 ei ollut tavoitteeseensa nähden ”selvästi” ristiriidassa yhdenvertaisen kohtelun yleisen periaatteen kanssa, on todettava, että tämä väite perustuu mainittujen tuomioiden virheelliseen tulkintaan ja se on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.
- 56 Unionin yleinen tuomioistuin nimittäin totesi ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 65–74 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 63–72 kohdassa tämän tuomion 53 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti, että ulkomaankorvausta tai maastamuuttokorvausta saavien virkamiesten ja toimihenkilöiden tilanne ei ollut rinnastettavissa valittajien tilanteeseen, ja katsoi sen jälkeen, että se, että henkilöstösääntöjen liitteessä V olevassa 7 artiklassa ja liitteessä VII olevassa 8 artiklassa säädettyjen matkapäivien myöntämisen ja vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamisen edellytys on, että virkamiehellä tai toimihenkilöllä on oikeus ulkomaankorvaukseen tai maastamuuttokorvaukseen, ei ollut selvästi epäasianmukainen tai selvästi soveltumaton näiden säännösten tavoitteeseen nähden eikä sillä siis loukattu yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.
- 57 Tästä seuraa, että ensimmäinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

- 58 Toisella valitusperusteellaan, joka kohdistuu ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 70–73 kohtaan ja toisen valituksenalaisen tuomion 68–71 kohtaan, valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, että niiden virkamiesten ja toimihenkilöiden tilanne, joilla ei ole oikeutta ulkomaankorvaukseen tai maastamuuttokorvaukseen, ei ole rinnastettavissa niiden virkamiesten ja toimihenkilöiden tilanteeseen, joilla on oikeus tällaiseen korvaukseen, vaikka ensin mainittujen asemapaikka on viimeksi mainittujen tavoin eri paikkakunnalla kuin heidän lähtöpaikkakuntansa.

- 59 Tältä osin valittajat väittävät, että sen määrittämiseksi, voidaanko eri tilanteet rinnastaa toisiinsa, on otettava huomioon sen toimen kohde ja tarkoitus, jolla erottelu otetaan käyttöön, sekä sen alan periaatteet ja tavoitteet, johon kyseinen toimi kuuluu. Valittajat katsovat, että asetuksessa N:o 1023/2013 säädetään, että virkamiehen tai toimihenkilön oikeus säilyttää henkilökohtaisia suhteita lähtöpaikkakuntaansa riippuu siitä, missä määrin hän on kotoutunut asemapaikkaansa, vaikka – kuten unionin yleinen tuomioistuim on todennut ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 68 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 66 kohdassa – henkilöstösääntöjen liitteessä V olevalla 7 artiklalla ja henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevalla 8 artiklalla on edelleen sama tavoite ja sama tarkoitus eli se, että virkamiehet ja toimihenkilöt sekä heidän huollettavanaan olevat henkilöt voivat käydä vähintään kerran vuodessa lähtöpaikkakunnallaan säilyttääkseen siellä perhesiteensä sekä sosiaaliset ja kulttuuriset siteensä. Tällaisesta mahdollisuudesta on lisäksi tullut unionin henkilöstöoikeuden yleinen periaate, kuten unionin yleinen tuomioistuim on myös valituksenalaisissa tuomioissa muistuttanut.
- 60 Valittajat katsovat näin ollen, että kun otetaan huomioon asetuksen N:o 1023/2013 kyseessä olevien säännösten kohde ja tarkoitus, kaikkien unionin virkamiesten ja toimihenkilöiden, joiden lähtöpaikkakunta sijaitsee muussa valtiossa kuin heidän asemapaikkansa valtiossa, tilanteet ovat rinnastettavissa toisiinsa riippumatta siitä, maksetaanko heille ulkomaankorvausta tai maastamuuttokorvausta vai ei. Säättäessään, että vain virkamiehillä ja toimihenkilöillä, joille tällaista korvausta maksetaan, on oikeus matkapäiviin ja vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamiseen, lainsäätäjät asettaa heidän mukaansa näiden viimeksi mainittujen etujen myöntämisen edellytykseksi näiden virkamiesten ja toimihenkilöiden asemapaikkaansa kotoutumista koskevan asteen, joka on subjektiivinen arviointiperuste.
- 61 Valittajat väittävät, että virkamiehen tai toimihenkilön lähtöpaikkakunnan vahvistaminen sen valtion alueen ulkopuolelle, jossa hänen asemapaikkansa sijaitsee, ei millään tavoin vaikuta hänen oikeuteensa saada ulkomaankorvausta tai maastamuuttokorvausta ja päinvastoin. He katsovat, että virkamiehen tai toimihenkilön lähtöpaikkakunnan määrittäminen ja ulkomaankorvauksen tai maastamuuttokorvauksen myöntäminen vastaavat eri tarpeita ja intressejä.
- 62 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuim teki heidän mukaansa ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 71 ja 73 kohdassa sekä toisen valituksenalaisen tuomion 69 ja 71 kohdassa virheellisen oletaman, että virkamiehellä tai toimihenkilöllä, joille ei makseta ulkomaankorvausta sillä perusteella, että hän on kuusi kuukautta ennen tehtäviensä aloittamista päättäneen viiden vuoden jakson aikana asunut tai harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa sen valtion alueella, jossa hänen asemapaikkansa sijaitsee, on ollut tarkoitus katkaista siteensä lähtöpaikkakuntaansa ja siirtää pääasiallisten intressiensä keskus asemapaikkaan. Myöskään se, että virkamies tai toimihenkilö saa sen valtion kansalaisuuden, jossa hänen asemapaikkansa sijaitsee, ei valittajien mukaan merkitse sitä, että hänen tarkoituksenaan on ollut siirtää intressiensä keskus ja katkaista perhe- tai varallisuussiteet lähtöpaikkaan.
- 63 Komissio vaatii asiassa C-517/19 P sekä neuvosto ja parlamentti vaativat asioissa C-517/19 P ja C-518/19 P, että toinen valitusperuste on hylättävä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 64 Kuten tämän tuomion 52 kohdassa mainitaan, yhdenvertaisen kohtelun periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella.

- 65 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sen määrittämiseksi, onko kyseistä periaatetta loukattu, on erityisesti otettava huomioon sen säännöksen kohde ja päämäärä, jolla kyseistä periaatetta väitetään loukatun (tuomio 6.9.2018, Piessevaux v. neuvosto, C-454/17 P, ei julkaistu, EU:C:2018:680, 79 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 66 Tältä osin on korostettava, että – kuten myös julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 61 kohdassa –, henkilöstösääntöjen liitteessä V olevan 7 artiklan ja liitteessä VII olevan 8 artiklan tarkoitus ja tavoite ovat pysyneet muuttumattomina asetuksen N:o 1023/2013 voimaantulon myötä, koska niiden tarkoituksena on edelleen myöntää etuja, joilla mahdollistetaan se, että virkamies ja hänen huollettavanaan olevat henkilöt voivat käydä vähintään kerran vuodessa virkamiehen lähtöpaikkakunnalla säilyttääkseen sinne perhesiteet sekä sosiaaliset ja kulttuuriset siteet, ja tämän osalta täsmennetään, että lähtöpaikkakunta määritetään liitteessä VII olevan 7 artiklan 4 kohdan nojalla virkamiehen aloittaessa palveluksessa siten, että lähtökohtaisesti otetaan huomioon hänen palvelukseenottopaikkakuntansa tai – nimenomaisesti ja asianmukaisesti perustellusta pyynnöstä – paikkakunta, johon hänellä on luontaiset siteet.
- 67 Kuten asetuksen N:o 1023/2013 johdanto-osan 24 perustelukappaleesta ilmenee, tehdessään muutoksia henkilöstösääntöjen liitteessä V olevaan 7 artiklaan ja henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevaan 8 artiklaan unionin lainsäätäjä on kuitenkin halunnut henkilöstösääntöjen ja muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen uudistuksen yhteydessä uudenaikaistaa ja järkeistää matkapäiviä ja vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamista koskevia sääntöjä sitomalla ne ulkomailla olevan tai maasta muuttaneen henkilön asemaan, jotta niiden soveltaminen olisi yksinkertaisempaa ja avoimempaa. Lisäksi tämä erityinen tavoite on osa yleisempää tavoitetta, joka on – kuten kyseisen asetuksen johdanto-osan 2 ja 12 perustelukappaleesta ilmenee – kustannustehokkuuden varmistaminen sellaisessa taloudellisessa ja sosiaalisessa tilanteessa Euroopassa, joka edellyttää julkisen talouden vakauttamista ja erityistoimia kaikilta julkishallinnoilta ja niiden henkilöstöltä tehokkuuden ja vaikuttavuuden parantamiseksi samalla kun varmistetaan edelleen pätevien henkilöiden palvelukseen ottaminen maantieteellisesti mahdollisimman laajalta alueelta.
- 68 Tässä tarkoituksessa lainsäätäjä päätti asetuksen N:o 1023/2013 antaessaan sitoa matkapäivien myöntämistä ja vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamista koskevan oikeuden ”ulkomailla työskentelevän henkilön asemaan” tämän laajassa merkityksessä eli myöntää tämän oikeuden vain niille virkamiehille ja toimihenkilöille, jotka täyttävät henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa säädetyt ulkomaankorvauksen tai maastamuuttokorvauksen myöntämisen edellytykset, jotta nämä toimenpiteet kohdennetaan parhaalla mahdollisella tavalla ja rajataan ne henkilöihin, jotka niitä eniten tarvitsevat tähän ulkomailla olevan tai maasta muuttaneen henkilön asemaan nähden.
- 69 Tältä osin on muistutettava yhtäältä, että ulkomaankorvauksen tarkoituksena on hyvittää erityisiä kustannuksia ja haittoja, jotka aiheutuvat tehtävien aloittamisesta unionin toimielimessä virkamiehille, joiden on tästä syystä vaihdettava asuinpaikkaa kotivaltioistaan asemapaikan valtioon ja sopeuduttava uuteen ympäristöön. Ulkomaillaolon käsite riippuu myös virkamiehen henkilökohtaisesta tilanteesta, nimittäin siitä, missä määrin hän on kotoutunut uuteen elinympäristöön, mitä kuvastavat esimerkiksi hänen tavanomainen asuinpaikkansa tai pääasiallisen ansiotoiminnan harjoittaminen. Ulkomaankorvauksen myöntämisellä pyritään näin ollen lieventämään niitä tosiasiallisia eroja, joita esiintyy asemapaikkansa valtion yhteiskuntaan kotoutuneiden virkamiesten ja niiden virkamiesten tilanteiden välillä, jotka eivät sitä ole (tuomio 24.1.2008, Adam v. komissio, C-211/06 P, EU:C:2008:34, 38 ja 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 70 Toisaalta maastamuuttokorvaus puolestaan myönnetään henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 2 kohdan mukaisesti virkamiehelle, joka ei ole eikä ole koskaan ollut sen valtion kansalainen, jossa hänen asemapaikkansa on, ja joka ei täytä ulkomaankorvauksen saamisen edellytyksiä. Tämän korvauksen tarkoitus on siis hyvittää haitat, joita virkamiehille aiheutuu siitä, että he ovat ulkomaalaisia, eli joitakin niin oikeudellisia kuin tosiasiallisia, kansalaisasioihin tai perheeseen liittyviä, kasvatuksellisia, kulttuurisia tai poliittisia haittoja, joiden kanssa kyseisen valtion kansalaiset eivät joudu tekemisiin (ks. vastaavasti tuomio 16.10.1980, Hochstrass v. yhteisöjen tuomioistuin, 147/79, EU:C:1980:238, 12 kohta).
- 71 Edellä esitetystä seuraa, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa vahvistetaan objektiiviset kriteerit, joiden nojalla siinä säädetty korvaukset rajataan virkamiehiin, jotka eivät lähtökohtaisesti ole kotoutuneet asemapaikan valtion yhteiskuntaan tai jotka ovat kotoutuneet sinne heikosti, ja joiden perusteella voidaan sitä vastoin olettaa, että virkamiehet, jotka eivät täytä kyseisten korvausten saamisen edellytyksiä, ovat puolestaan kotoutuneet asemapaikkansa jäsenvaltioon riittävässä määrin, jolloin heille ei aiheudu tämän tuomion 69 ja 70 kohdassa mainittuja haittoja.
- 72 Näin ollen vaikka, valittajien kaltaisten virkamiesten ja toimihenkilöiden, jotka eivät täytä ulkomaankorvauksen tai maastamuuttokorvauksen saamisen edellytyksiä, lähtöpaikkaa ei ole vahvistettu valtioon, jossa heidän asemapaikkansa sijaitsee, heillä on kyseiseen valtioon kiinteämpi side kuin kyseiset edellytykset täyttävillä virkamiehillä ja toimihenkilöillä, joilla ei lähtökohtaisesti ole – kuten unionin yleinen tuomioistuin ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 70 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 68 kohdassa korosti – minkäänlaista sidettä asemapaikkaansa, koska yhtäältä heillä ei ole tai heillä ei ole koskaan ollut asemapaikan valtion kansalaisuutta ja/tai koska toisaalta he eivät ole koskaan pidemmän jakson ajan asuneet tai harjoittaneet ansiotoimintaansa kyseisessä valtiossa.
- 73 Näin ollen ja kuten unionin yleinen tuomioistuin on ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 73 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 71 kohdassa perustellusti todennut, valittajien kaltaiset virkamiehet ja toimihenkilöt eivät voi väittää, että heillä on lähtöpaikkaansa kiinteämpi side kuin virkamiehellä tai toimihenkilöllä, jolla on oikeus ulkomaankorvaukseen tai maastamuuttokorvaukseen. Viimeksi mainittu on nimittäin kotoutunut asemapaikkaansa heikommin ja hänellä on tämän vuoksi suurempi tarve säilyttää siteet lähtöpaikkaansa.
- 74 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi siis perustellusti ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 71 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa, että virkamiehet ja toimihenkilöt, joille maksetaan ulkomaankorvausta tai maastamuuttokorvausta, eivät ole valittajien tilanteeseen rinnastettavassa tilanteessa.
- 75 Edellä esitettyjen seikkojen perusteella toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten lausumat

- 76 Kolmannessa valitusperusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin arvioi ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 69 ja 80–86 kohdassa sekä toisen valituksenalaisen tuomion 67 ja 78–84 kohdassa virheellisesti henkilöstösääntöjen liitteessä V olevan 7 artiklan ja liitteessä VII olevan 8 artiklan tavoitetta ja oikeasuhteisuutta.

- 77 Valittajat toteavat yhtäältä, että – toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on todennut ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa – asetukseen N:o 1023/2013 perustuva järjestelmä on hankalammin sovellettavissa ja vähemmän avoin kuin tämän asetuksen voimaantuloa edeltänyt järjestelmä. Kun tässä viimeksi mainitussa järjestelmässä korvattiin vuotuista matkaa koskevat kulut jokaiselle virkamiehelle tai toimihenkilölle, jonka lähtöpaikkakunnaksi oli vahvistettu muu paikkakunta kuin asemapaikan paikkakunta, oikeus korvaukseen vaihtelee vastedes kyseessä olevan virkamiehen tai toimihenkilön kansalaisuuden, lähtöpaikan ja asemapaikan mukaan sekä sen mukaan, missä määrin hän on kotoutunut asemapaikkaansa. Unionin yleinen tuomioistuin on siten heidän mukaansa sekoittanut keskenään ulkomaillaolon ja lähtöpaikkakunnan käsitteet, mikä johtaa selvästi täysin mielivaltaisten tilanteiden muodostumiseen, koska korvaamisella ei ole yhteyttä lähtöpaikan ja asemapaikan väliseen etäisyyteen.
- 78 Tältä osin valittajat mainitsevat esimerkkinä heistä kaksi, joista yhden lähtöpaikka on vahvistettu Peruun ja toisen Brasiliaan. He selittävät, että siinä tapauksessa, että kyseiset henkilöt siirrettäisiin johonkin unionin edustustoon Etelä-Amerikkaan, heidän vuotuista matkaa koskevat kulunsa korvattaisiin heidän asemapaikkansa ja jäsenvaltion, jonka kansalaisuus heillä on, pääkaupungin eli Brysselin (Belgia) välisen etäisyyden perusteella. Korvattu summa olisi tässä tilanteessa korkeampi kuin vanhojen henkilöstösääntöjen nojalla heidän asemapaikkansa ja lähtöpaikkansa välisen etäisyyden perusteella laskettu summa, koska nämä kaksi paikkaa sijaitsevat kumpikin Etelä-Amerikan mantereella.
- 79 Samalla tavoin valittajat mainitsevat esimerkkinä yhden heistä, jonka lähtöpaikka sijaitsee Marokossa. He esittävät, että jos tämä viimeksi mainittu henkilö siirrettäisiin Euroopan unionin teollisoikeuksien virastoon (EUIPO) Alicanteen (Espanja) tai komission yhteisen tutkimuskeskuksen (JRC) tekniikan tulevaisuudentutkimuksen laitokseen Sevillaan (Espanja), hänen vuotuista matkaa koskevat kulunsa laskettaisiin asemapaikan ja Brysselin välisen etäisyyden perusteella, joka on noin 1 800 kilometriä, kun taas Rabat (Marokko) sijaitsee alle 1 000 kilometrin päässä Alicantesta tai Sevillasta.
- 80 Valittajat korostavat lisäksi, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi nämä väitteet puutteellisilla ja lyhytsanaisilla perusteluilla, koska ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 85 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 83 kohdassa se tyytyi luonnehtimaan tällaisia tilanteita ”satunnaisiksi haitoiksi” ja viittasi 16.10.1980 annettuun tuomioon Hochstrass v. yhteisöjen tuomioistuin (147/79, EU:C:1980:238).
- 81 Toisaalta valittajat väittävät, että asetuksella N:o 1023/2013 ei myöskään voida saavuttaa väitettyä tavoitetta, joka on – kuten unionin yleinen tuomioistuin korosti ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 84 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa – se, että oikeus vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamiseen varataan virkamiehille ja toimihenkilöille, jotka ”tarvitsevat sitä eniten”, eli ”ulkomailla oleville tai maasta muuttaneille” virkamiehille ja toimihenkilöille.
- 82 Tältä osin valittajat korostavat sitä, että virkamies tai toimihenkilö, jonka lähtöpaikkakunta sijaitsee unionin ulkopuolella ja jolle maksetaan ulkomaankorvausta tai maastamuuttokorvausta, ei saa korvausta vuotuista matkaa koskevista kuluistaan siinä tapauksessa, että hänen asemapaikkansa sijaitsee alle 200 kilometrin päässä sen jäsenvaltion pääkaupungista, jonka kansalainen hän on, vaikka hän kuuluisi unionin lainsäätäjän näkökulmasta niihin henkilöihin, jotka eniten tarvitsevat sitä.

- 83 Komissio vaatii asiassa C-517/19 P sekä neuvosto ja parlamentti asioissa C-517/19 P ja C-518/19 P, että kolmas valitusperuste on hylättävä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 84 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan suhteellisuusperiaate kuuluu unionin oikeuden yleisiin periaatteisiin, ja se edellyttää, että kyseessä olevan säännösten legitiimit tavoitteet ovat toteutettavissa unionin oikeuden säännöksessä säädettyjen keinojen avulla ja että näillä keinoilla ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi (tuomio 3.12.2019, Tšekin tasavalta v. parlamentti ja neuvosto, C-482/17, EU:C:2019:1035, 76 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 85 Näiden edellytysten noudattamista koskevasta tuomioistuinvalvonnasta on jo todettu tämän tuomion 53 kohdassa, että unionin lainsäätäjällä on kyseessä olevan kaltaisten henkilöstösääntöjen sääntöjen kyseessä ollessa laaja harkintavalta.
- 86 Tarkoituksena ei siis ole selvittää, oliko tällaiseen alaan kuuluva toimenpide ainoa tai paras mahdollinen, koska kyseinen toimenpide voidaan katsoa lainvastaiseksi ainoastaan, jos se on ilmeisen soveltumaton toimivaltaisten toimielinten tavoitteleman päämäärän saavuttamiseen (tuomio 3.12.2019, Tšekin tasavalta v. parlamentti ja neuvosto, C-482/17, EU:C:2019:1035, 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 87 Kuten tämän tuomion 67 kohdassa todetaan, käsiteltävässä asiassa asetuksen N:o 1023/2013 johdanto-osan 24 perustelukappaleesta ilmenee, että unionin lainsäätäjä on halunnut henkilöstösääntöjen ja muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen uudistuksen yhteydessä uudenaikaistaa ja järkeistää matkapäiviä ja vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamista koskevia sääntöjä sitomalla ne ulkomailla olevan tai maasta muuttaneen henkilön asemaan, jotta kyseisten sääntöjen soveltaminen olisi yksinkertaisempaa ja avoimempaa.
- 88 Valittajat väittävät tältä osin yhtäältä, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 84 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa, nämä säännökset eivät vastaa tätä tavoitetta. Asetukseen N:o 1023/2013 perustuvaa uudistusta edeltäneen järjestelmän soveltaminen oli yksinkertaisempaa ja se oli avoimempi, koska uudessa järjestelmässä matkapäivien myöntäminen ja vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaaminen riippuvat useista erilaisista tosiasioihin perustuvista kriteereistä, jotka mainitaan tämän tuomion 77 kohdassa.
- 89 Tällaista väitettä ei kuitenkaan voida hyväksyä. Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 78 kohdassa lähinnä katsonut, vaikka henkilöstösääntöjen liitteessä V olevaa 7 artiklaa ja liitteessä VII olevaa 8 artiklaa, joissa säädetään kyseessä olevista eduista, on luettava yhdessä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan kanssa, joka koskee ulkomaankorvausta ja maastamuuttokorvausta, tätä viimeksi mainittua säännöstä sovelletaan objektiivisten kriteerien perusteella ja se on sanamuodoltaan riittävän täsmällinen ja selkeä, millä varmistetaan ensin mainittujen henkilöstösääntöjen säännösten yksinkertainen ja avoin soveltaminen asetuksen N:o 1023/2013 johdanto-osan 24 perustelukappaleessa mainitun lainsäätäjän tavoitteen mukaisesti.

- 90 Valittajien mainitsemista ja tämän tuomion 78 ja 79 kohdassa kuvailuista tilanteista on lisäksi todettava, että ne ovat luonteeltaan hypoteettisia tai teoreettisia, koska valittajat eivät ole väittäneet, että jotkut heistä olisi siirretty johonkin unionin edustustoon Etelä-Amerikkaan, EUIPO:hon Alicanteen tai JRC:n tekniikan tulevaisuudentutkimuksen laitokseen Sevillaan.
- 91 Oikeuskäytännössä on todettu, että virkamiehen tai toimihenkilön kanneoikeus ei voi perustua yleiseen etuun tai toimielinten etuun, ja että hän voi vedota kanteen tueksi ainoastaan sellaisiin väitteisiin, jotka koskevat häntä henkilökohtaisesti (määräys 8.3.2007, Strack v. komissio, C-237/06 P, EU:C:2007:156, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 92 Siltä osin kuin toisaalta on kyse tämän tuomion 81 kohdassa toistetusta valittajien väitteestä, jonka mukaan asetuksella N:o 1023/2013 ei voida saavuttaa tavoitetta, jonka mukaan oikeus vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamiseen on varattu sitä ”eniten tarvitseville” virkamiehille ja toimihenkilöille eli sellaisille henkilöille, jotka ovat ulkomailla tai ovat muuttaneet maasta, on korostettava, että – kuten tämän tuomion 67 kohdassa muistutaan – muun muassa tavoite uudenaikaistaa ja järkeistää vuotuista matkaa koskevien kulujen korvaamista koskevat säännöt siten, että ne sidotaan ulkomailla olevan tai maasta muuttaneen henkilön asemaan, on osa yleisempää tavoitetta varmistaa kustannustehokkuus sellaisessa taloudellisessa ja sosiaalisessa tilanteessa Euroopassa, joka edellyttää julkisen talouden vakauttamista ja erityistoimia kaikilta julkishallinnoilta ja niiden henkilöstöltä tehokkuuden ja vaikuttavuuden parantamiseksi samalla kun varmistetaan edelleen pätevien henkilöiden palvelukseen ottaminen maantieteellisesti mahdollisimman laajalta alueelta.
- 93 Se, että vuotuista matkaa koskevat kulut korvataan vain virkamiehille ja toimihenkilöille, joille maksetaan ulkomaankorvausta tai maastamuuttokorvausta, eli virkamiehille, jotka ovat vähiten kotoutuneet asemavaltioonsa ja joilla on tästä syystä eniten tarve säilyttää siteet lähtöpaikkakuntaansa, on omiaan edistämään edellisessä kohdassa mainitun lainsäätäjän tavoitteleman yleisemmän tavoitteen toteutumista, joka on varmistaa kustannustehokkuus unionin henkilöstön osalta ja säilyttää samalla pätevien henkilöiden palvelukseen ottaminen maantieteellisesti mahdollisimman laajalta alueelta.
- 94 Kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 77 kohdassa katsoo, lainsäätäjä valitsi juuri laajan harkintavaltansa puitteissa mahdollisista ratkaisuista sen, jossa kyseessä olevien etujen saajien määrää rajoitetaan jättämällä niiden ulkopuolelle ryhmän, joka koostuu valittajien kaltaisista virkamiehistä ja toimihenkilöistä, joiden osalta se katsoi, että yhteys lähtöpaikkaan on vähemmän tiivis.
- 95 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi näin ollen perustellusti ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 86 kohdassa ja toisen valituksenalaisen tuomion 84 kohdassa, ettei voida väittää, että lainsäätäjä olisi laajaa harkintavaltansa käyttäessään ottanut käyttöön toimenpiteitä, jotka ovat ilmeisen suhteettomia tavoiteltuun päämäärään nähden.
- 96 Tältä osin on todettava, että valittajien mainitsemalla ja tämän tuomion 82 kohdassa kuvatulla tilanteella ei voida kyseenalaistaa tätä päätelmää.
- 97 Tällainen tilanne, joka edellyttää oikeutta ulkomaankorvaukseen tai maastamuuttokorvaukseen, on luonteeltaan hypoteettinen tai teoreettinen, koska yksikään valittajista ei saa tällaista korvausta.
- 98 Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

99 Kaiken edellä esitetyn perusteella valitukset on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 100 Työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista, jos valitus on perusteeton.
- 101 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Jos ensimmäisessä oikeusasteessa väliintulijana ollut osapuoli, joka ei itse ole valittanut ratkaisusta, on osallistunut unionin tuomioistuimessa käytävään menettelyyn, unionin tuomioistuin voi työjärjestyksen 184 artiklan 4 kohdan nojalla määrätä, että se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan. Työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan mukaan, jota myös sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asiassa väliintulijoina olleet jäsenvaltiot ja toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.
- 102 Asiassa C-517/19 P on todettava, että koska komissio on vaatinut valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.
- 103 Parlamentti ja neuvosto, jotka ovat unionin yleisessä tuomioistuimessa väliintulijoina, vastaavat kumpikin omista oikeudenkäyntikuluistaan.
- 104 Koska neuvosto on vaatinut asian C-518/19 P valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.
- 105 Näin ollen parlamentti, joka oli ensimmäisessä oikeusasteessa väliintulijana, vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Asioiden C-517/19 P ja C-518/19 P valitukset hylätään.**
- 2) **María Álvarez y Bejarano, Ana-Maria Enescu, Angelica Livia Salanta, Svetla Shulga, Soldimar Urena de Poznanski, Angela Vakalis, Luz Anamaria Chu, Marli Bertolete, María Castro Capcha, Evelyne Vandevoorde, Lucian Micu ja Hassan Orfe El vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja heidät velvoitetaan korvaamaan Euroopan komissiolle valitukseen asiassa C-517/19 P liittyvät oikeudenkäyntikulut.**
- 3) **Jakov Ardalic, Christian Stouraitis, Abdelhamid Azbair, Abdel Bouzanih, Bob Kitenge Ya Musenga, El Miloud Sadiki, Cam Tran Thi, Liliana Bicanova, Monica Brunetto, Claudia Istoc, Sylvie Jamet ja Despina Kanellou vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja heidät velvoitetaan korvaamaan Euroopan unionin neuvostolle valitukseen asiassa C-518/19 P liittyvät oikeudenkäyntikulut.**
- 4) **Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, jotka liittyvät valitukseen asiassa C-517/19 P.**

5) Euroopan parlamentti vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, jotka liittyvät valituksiin asioissa C-517/19 P ja C-518/19 P.

Allekirjoitukset